

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ בְּרֵאשִׁית

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ז - חלק י"ט

קונטרס 799

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

נאסראלה

[ואת נסראלא].

אירופים

[ואת שונאי ישראל בני עשו וישמעאל].

חג פורים

[ואז יחגוג עם ישראל את הניסים והנפלאות, וכמו בחג הפורים נזכה ונראה את כל האותות והמופתים הנפלאים].

28. כולנו מתנדבים להפצת הזוהר

👉 בגימטריא (1486) כמנין 👈

ימית את הרשעים

[ובזה ימותו כל הרשעים וינצלו הצדיקים].

29. כל יהודי לומד זוהר

👉 בגימטריא (383) כמנין 👈

א-ל ארך אפים

[בזה שכל יהודי לומד זוהר הקדוש, זוכים למידת "א-ל ארך אפים"].

30. כל יהודי ויהודי לומד זוהר

👉 בגימטריא (424) כמנין 👈

האידרא רבא

צדיק טהור

[הלומד האדרא והזוהר נחשב צדיק טהור]

משיח בן דוד

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

[בזכות שכל יהודי ויהודי לומד זוהר הקדוש ובזכות לימוד האידרא יבוא משיח בן דוד].

אות ל'

31. לימדו זוהר ברציפות

👉 בגימטריא (1096) כמנין 👈

ליהודים היתה אורה ושמחה

[לימדו זוהר ברציפות ובזכותכם "ליהודים היתה אורה ושמחה"].

32. לימוד זוהר בשבת

👉 בגימטריא (1012) כמנין 👈

אנרגיה גרעינית

[זהו האנרגיה הגרעינית האמיתית, ומציל מפצצת אטום. כולם יודעים שיש מרכז לאטום בסביבות בית שמש, והאמת ש"מפעל הזוהר העולמי" שנמצא בבית שמש הוא מרכז האטום האמיתי, שמגן על עם ישראל - זה כנגד זה].

33. לימוד הזוהר במירון

👈 בגימטריא (621) כמנין 👉

כל אויבי היהודים ימותו

[תלמדו זוהר במירון ואז כל האויבים ימותו].

בא וראה, העולם העליון פתוח
בראשונה בסוד של ה"א,
וכשמתמלא מאותם השבילים
העליונים ומאיר להאיר,
מתפשטת ונשלמת ונעשית ס',
והכל בסוד אחד.

הדיוקן של האות ו"ו בסוד קדוש,
האות הזו, העולם שלמעלה,
פושטת התפשטות להאיר למטה,
ואותה התפשטות היא בששה
צדדים, כלולים כאחד בחבור
אחד, זה כמו שנה וזה כמו שנה,
וכלם מתחברים עם אותם
המרכבות שלהם באות הזו.

והאות הזו היא הרשם שבששה
צדדים כלולים כאחד, וזהו
שמאיר ללבנה בסוד של ששה
צדדים כלולים, שהרי
כשמתחברים כאחד, פשוטים
מהתפשטות, הכל דיוקן של ו"ו,
דיוקן של אדם, שאף על פי שהם
ששה צדדים, לא נראו
בהתפשטות, פרט לגוף אחד.

סוד הסודות, לאותם המתבוננים
בדרך ישרה, בדמיות האותיות,
כאן באות הזו כלם בחבור הנה,
להראות שכלם קיימים בקיום של
הגוף, שהוא נוטל הכל.
וכשהאות הזו, שהיא ו"ו, עומדת
כך בחבור אחד, הרי היא מזמן
לנקבה, פושטת ומתפשטת מן הכל,
הסוד של דיוקן הגוף, דיוקן של
אדם. וכשמסתכלים, הנרועות
מצד זה ומצד זה מתחברות בגוף
הנה, שלא נראים רק הגוף לבדו,
משום שכלם כלולים בו.

מרי הם נראים? בשעה שהאות
הזו מתפשטת, ונקראת אל"ף.
אז, שתי הנרועות, זה מצד זה
וזה מצד זה, והגוף עומד ביניהם
באמצע. א.

ועל כן, אלף ראש לכל האותיות,
משום שתקון זה, פשעומד, הוא
ראש לכל מי (מה) שיוצא מן

הא חזי, עלמא עילאָה איהי פתיחא
בקדמיתא, ברזא דה"א. וכד אתמלייא
מאינון שבילין עילאין, ואתנהרא לאנהרא,
אתפשטת ואתלים ואתעביד ס', וכלא ברזא
חד.

דיוקנא דאת ו"ו ברזא קדישא, האי את, עלמא
דלעילא פשיט פשיטו לאנהרא לתתא,
והוא פשיטו, איהו בשית סטרין, פלילין
פחדא בחיבורא חדא, דא פגוונא דא ודא
פגוונא דא. וכלהו מתחברן באינון רתיכין
דילהון באת דא.

והאי את איהו רשימו דשית סטרין פלילין
פחדא. ודא הוא דאנהיר לסיהרא ברזא
דשית סטרין פלילין. דהא פד מתחברן פחדא,
פשיטין מפשיטו, כלא דיוקנא דו"ו, דיוקנא
דאדם ואפילו דאינון שית סטרין, לא איתחזו
בפשיטו בר חד גופא.

רזא דרזין, לאינון דמסתפלין באורח מישר,
בדיוקנין דאתוון, הכא בהאי את, בלהו
בחיבורא דא, לאחזאה דכלהו קיימין בקיומא
דגופא, דאיהו נטיל כלא. וכד האי את דאיהו
ו"ו, קיימא הכי בחיבורא חדא, הא איהו זמין
לגבי נוקבא, פשיט ואשתליל מכלא, רזא
דיוקנא דגופא, דיוקנא דאדם. וכד מסתפלין,
דרועין מסטרא דא ומסטרא דא מתחברן
בהאי גופא, דלא אתחזון בר גופא בלחודוי,
בגין דכלהו פלילין ביה.

אימתי אתחזון. בשעתא דאת דא אתפשטת,
ואיקרי אלף. כדיון, תרין דרועין, דא
מסטרא דא, ודא מסטרא דא, וגופא קיימא
בינייהו באמצעיתא. א.

ועל דא אלף רישא לכל אתוון, בגין דתיקוונא
דא, פד קאים, איהו רישא לכל מאן (ב"א)

העולם הבא, ואף על גב שסודות
עליונים אחרים נאמרו בסוד של
אל"ף, אבל זה הוא הברור של
סוד הדבר כמו שהוא בספר זה
(של אדם), וכאן הוא הברור של
הסוד, ומכאן התפשטו אותיות
אחרות, כלם בצדן, כל אחת
ואחת כראוי לה.

והאות הזו הכל הוא אחד, ו"ו
ואל"ף, פרט לכך שזה מסתיר
הכל בתוכו וזה מראה את כל
דיוקנו, ואם תאמר, שתי היררכים
שלא נראות? כן הוא ודאי!
שהרי שלשה צדדים הם סוד של
שלשה אחרים.

ועוד, אלה הם סוד תורה שבכתב,
הכלל של הכל, ומכאן יוצאים כל
השאר. כמו כן נביאים וכתובים
כלם כאחד, אל"ף הוא אחד,
הסוד של שלשה גונים כאחד,
שהם האבות, וכשהאבות
מתחברים כאחד, הם אחד, ועל
כן נקרא אל"ף, אחד ראש לכל
האותיות, הסוד של תורה
שבכתב, כמו שנתבאר.

ועד כן, ו' ואלף הם סוד אחד,
האות ו' דיוקן של אדם, הראש
והגוף, התפשטות אחת. אל"ף
השלמת הדיוקן להתארות. וכי
תאמר, ו', שהיא התפשטות אחת,
התפשטות אחת בלי דיוקנאות
אחרים, למה הסוד שלו שש,
והאלף שהיא שלשה דיוקנאות,
למה הסוד שלה אחד?

אלא מכאן, הסודות שעולים
בשם הקדוש אסור להרבותם
בפרט, אלא לחבר את כלם וליחד
אותם כאחד, להיות אחד, וכשהם
כאחד בכלל אחד, בדיוקן אחד,
יש לפרש אותם ולעשות פרטים
שיוצאים מאותו כלל שגראה.

ועד כן הכלל חוזר להיות פרט,
והפרט חוזר להיות כלל. הכלל

דנפיק מעלמא דאתי. ואף על גב דרזין
עילאין אחרנין נאמרו ברזא דאל"ף, אבל דא
איהו ברירו דרזא דמלה כמה דאיהו בספרא
דא (דאדם), והכא איהו ברירו דרזא. ומהכא
אתפשטו אתון אחרנין, פלהו בסטרייהו, כל
חד וחד פדקא חזי ליה.

ואת דא פלא איהו חד, ו"ו ואל"ף, בר דהאי
אסתים פלא בגויה, והאי אחזי פל
דיוקניה. ואי תימא תרין ירכין דלא אתחזיין.
הכי הוא ודאי, דהא תלת סטרין, אינון רזא
דתלת אחרנין.

ותו, אלין אינון רזא דתורה שבכתב, פללא
דכולא. ומהכא נפקן כל שאר. כגוונא
דא, נביאים וכתובים פלהו פחדא. אל"ף איהו
חד, רזא דתלת גוונין פחדא, דאינון אפקן.
וכד אפקן מתחברן פחדא, אינון חד. ועל דא
איקרי אלף, חד רישא לכל אתוון, רזא דתורה
שבכתב, כמה דאיתמר.

ועד דא, ו' ואלף רזא חדא אינון. את ו' דיוקנא
דאדם, רישא וגופא אתפשטותא חד.
אל"ף אשלמותא דדיוקנא לאחזאה. וכי
תימא, ו', דאיהו אתפשטותא חד, פשיטו חד
בלא דיוקנין אחרנין, אמאי רזא דיליה שיתא,
ואלף דאיהי תלת דיוקנין, אמאי רזא דיליה
חד.

אליא מהכא, רזין דסלקין בשמא קדישא,
אסור לאסגאה לון בפרטא, אלא
לחברא פלהו, ולייחדא לון פחדא, למהוי חד.
וכד אינון פחדא בכללא חדא, בדיוקנא חדא,
אית לפרשא לון, ולמעבד פרטין דנפקי
מההוא פללא דאתחזי.

ועד דא, כלל אתהדר למהוי פרט. פרט
אתהדר למהוי כלל. כלל דא ו"ו,

הַזֶּה וְיִוִּי, שְׁחֹזֵר לְהִיּוֹת פְּרָט בְּסוּד
שֶׁל שֵׁשׁ, וְהִיא פְּשִׁיטוֹת אַחַת
לְבִדְהָ. פְּרָט אֶלֶף, שְׁלֹשָׁה
דְּיוֹקְנָאוֹת מַחְבְּרִים כְּאַחַד, וְחֹזֵר
לְהִיּוֹת כָּלֵל בְּסוּד שֶׁל אֶחָד, וְסוּד
זֶה - כָּלֵל וּפְרָט וּכְלָל, א' ו' א',
וְהִפְלֵ אֶחָד.

אָלֶ"ף פְּרָט שְׁחֹזֵר לְהִיּוֹת כָּלֵל,
וְאַחַר כֵּךְ חֹזֵר לְהִיּוֹת פְּרָט, וְהוּא
פְּרָט וּכְלָל וּפְרָט, וְיִוִּי כָּלֵל, וְחֹזֵר
לְהִיּוֹת פְּרָט, וְאַחַר כֵּךְ חֹזֵר
לְהִיּוֹת כָּלֵל, וְזֶה סוּד כָּלֵל וּפְרָט
וּכְלָל.

אָלֶ"ף פְּרָט, וְחֹזֵר לְהִיּוֹת כָּלֵל,
כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ, וְאַחַר כֵּךְ חֹזֵר
לְהִיּוֹת פְּרָט, מִשּׁוּם שֶׁהוּא אֶלֶ"ף,
וְכֵן עוֹלָה בְּסוּד שֶׁל אֶלֶף. וְרוּעוֹת
וְגוּף, וְנִפְרָדִים הַסּוּדוֹת לְמֵאָה,
וּמִמֵּאָה לְאֶלֶף, עַל כֵּן נִקְרָאת
אֶלֶ"ף, בְּסוּד שֶׁל אֶלֶ"ף, אֶלֶ"ף
אֶחָד כָּלֵל, אֶלֶ"ף אֶלְפָא פְּרָט.

וְיִוִּי כָּלֵל, וְחֹזֵר לְהִיּוֹת פְּרָט בְּסוּד
שֶׁבְּאַרְנוּ, וְאַחַר כֵּךְ חֹזֵר לְהִיּוֹת
כָּלֵל, הַסּוּד שֶׁל אֶדָם אֶחָד, סוּד
אֶחָד, וְהִפְלֵ עוֹלָה בְּסוּד אֶחָד
וּבְמִשְׁקַל אֶחָד לְהִיּוֹת הַכֹּל אֶחָד.
וְיִוִּי חֹזֵר לְהִיּוֹת כָּלֵל אֶחָד, אִוֵּר
אֶחָד, כְּלוּלִים בְּשֵׁשׁ עֶדְדִים.

וְסוּד הַזֶּה, (בְּרֵאשִׁית א. ד) וַיֵּרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶךְ פִּי טוֹב, זֶה וְיִוִּי
שֶׁהוֹלֵכֶת וּמֵאִירָה בְּסוּד הַיְמִין
כְּכָלֵל אֶחָד, וְאַחַר כֵּךְ וַיִּבְדֵּל
אֱלֹהִים בֵּין הָאֹרֶךְ וּבֵין הַחֹשֶׁף,
הָאוֹת הַזֹּאת חֹזֵר לְהִיּוֹת אֶלֶף,
שְׁתֵּי וְרוּעוֹת, זֶה מִצַּד זֶה וְזוּ מִצַּד
זֶה. אַחַר נִקְרָאת אֹרֶךְ, וְאַחַת
נִקְרָאת חֹשֶׁף. נִחְלַקְתָּ אוֹת זֶה (ד'
בְּתוֹכָם, וְאֵז נִחְלַקְתָּ הַמַּחְלָקֶת
מִשְׁנֵי עֶדְדִים שֶׁהֵם אֹרֶךְ וְחֹשֶׁף,
שֶׁכְּתוּב וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹרֶךְ
וּבֵין הַחֹשֶׁף. מֵה זֶה וַיִּבְדֵּל?
שֶׁנִּבְדְּלָה הַמַּחְלָקֶת הַהִיא,

דְּאֶתְהֵדֵר לְמַהוּי פְּרָט, בְּרֹזָא דְשִׁית, וְאִיהִי
פְּשִׁיטוֹ חַד בְּלַחֲדוּדֵי. פְּרָט אֶלֶף, תְּלַת דְּיוֹקְנֵי
מִתְחַבְּרֵן בְּחֻדָא, וְאֶתְהֵדֵר לְמַהוּי כָּלֵל, בְּרֹזָא
דְּחַד. וְרֹזָא דָא, כָּלֵל וּפְרָט וּכְלָל, א' ו' א',
וּכְלָא חַד.

אָלֶ"ף פְּרָט דְּאֶתְהֵדֵר לְמַהוּי כָּלֵל, וּלְבַתֵּר
אֶתְהֵדֵר לְמַהוּי פְּרָט. וְאִיהוּ פְּרָט וּכְלָל
וּפְרָט. וְיִוִּי כָּלֵל, וְאֶתְהֵדֵר לְמַהוּי פְּרָט, וּלְבַתֵּר
אֶתְהֵדֵר לְמַהוּי כָּלֵל. וְדָא רֹזָא כָּלֵל וּפְרָט וּכְלָל.
אָלֶ"ף פְּרָט, וְאֶתְהֵדֵר לְמַהוּי כָּלֵל, כְּמָא
דְּאוּקִימְנָא, וּלְבַתֵּר אֶתְהֵדֵר לְמַהוּי
פְּרָט. בְּגִין דְּאִיהוּ אֶלֶ"ף, וְהִכִּי סִלְקָא בְּרֹזָא
דְּאֶלֶף. דְּרוּעֵין וְגוּפָא, וְאֶתְפָּרְשֵׁן רִזִּין לְמֵאָה,
וּמִמֵּאָה לְאֶלֶף. עַל דָּא אֶקְרִי אֶלֶ"ף, בְּרֹזָא
דְּאֶלֶ"ף, אֶלֶף חַד כָּלֵל. אֶלֶף אֶלְפָא פְּרָט.

וְיִוִּי כָּלֵל, וְאֶתְהֵדֵר לְמַהוּי פְּרָט, בְּרֹזָא
דְּאוּקִימְנָא. וּלְבַתֵּר אֶתְהֵדֵר לְמַהוּי כָּלֵל.
רֹזָא דְּאָדָם חַד. רֹזָא חַד. וּכְלָא סִלְקָא בְּרֹזָא
חֻדָא, וּבְמִתְקֵלָא חֻדָא לְמַהוּי כָּלֵל חַד. וְיִוִּי
אֶתְהֵדֵר לְמַהוּי כָּלֵל חַד, נִהוּרָא חֻדָא, כְּלִילִין
בְּשִׁית סְטָרִין.

וְרֹזָא דָא וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶךְ פִּי טוֹב. דָּא
וְיִוִּי דְהוּא אֲזִיל וְנִהִיר בְּרֹזָא דְיִמִּינָא,
כְּכָלֵל חֻדָא. וּלְבַתֵּר וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹרֶךְ
וּבֵין הַחֹשֶׁף, אֶתְהֵדֵר אֶת דָּא לְמַהוּי אֶלֶף, תְּרִין
דְּרוּעֵין, דָּא מִסְטָרָא דָא, וְדָא מִסְטָרָא דָא. חַד
אֶתְקִרִי אֹרֶךְ, וְחַד אֶתְקִרִי חֹשֶׁף. אֶתְפְּלַג אֶת דָּא
(כ"א י"ב) בְּגוּוּיָהוּ, וּכְדִין אֶתְפְּלַג מַחְלֻקֶת מִתְרִין
סְטָרִין, דְּאִינוּן אֹרֶךְ וְחֹשֶׁף, דְּכִתִּיב וַיִּבְדֵּל
אֱלֹהִים בֵּין הָאֹרֶךְ וּבֵין הַחֹשֶׁף. מֵהוּ וַיִּבְדֵּל
דְּאִיתְפָּרַשׁ מַחְלֻקֶת הַהוּא, וְאֶסְתַּכְּמוּ תְרִין
סְטָרִין לְמַהוּי בְּשָׁלֵם, (דף י ע"ב) וְהִבְדֵּלָה דָא,

היא הבדלת מחלוקת, לאסתפקמא למהוי פלא חד, שלים פחדא.

ובנין פך, א"ו פחדא אינון. ויקרא אלהים לאור יום, דא סטרא חדא דרזא דאל"ף.

(נ"א ולחשך קרא לילה, דא סטרא חדא דרזא דאל"ף). לבתר

אתפרשו תרין סטרין למיעבד עובדא, חד עביד ערב, וחד עביד בקר. פיון דעבדו עובדין, אסתפקמו תרווייהו, ואתפלילו באת שנייהם ונכללו באות ו"ו.

הדא הוא דכתיב ויהי ערב ויהי בקר, ויהי ערב, מסטרא דחשך. ויהי בקר, מסטרא

דאור. פיון דעבדו עובדין, מיד אשתכללו לחד, דכתיב יום אחד. הא רזא דאת ו"ו,

דאתפלילין ביה למהוי חד.

ודא הוא רזא דכתיב ויהי, ולא כתיב והיה. ויהי, פד אתחזיין ברזא דאל"ף, ועבדו

עובדין, ואסתימו ולא אתחזון, פדין פתיב ויהי: הוה, והשתא לא איהו הכי, דהא

אתפליל ברזא דו"ו, והשתא פלא יום אחד (תהלים ק"ב) מי ימלא גבורות ה' ישמיע כל תהלתו.

ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים. דא סטרא תתאה, סטרא חד דברזא דאל"ף,

דאיהי סטרא דאקרי חשך, ודא איהו מתחת השמים. דהא מההוא סטרא מתפרשן מיין,

ונבעי בנגידו דטמירו, מסטרא אחרא דלעילא, דאיהו זמינא.

אור דאתגניז, באן אתר אתגניז, ברזא דאת ו"ו. וכד איהי אתגניז, כולא איתגניזין,

סטרא אחרא גניז עמיה. ועל דא מתחת השמים אל מקום אחד. ודא הוא סטרא

דאשתאר חד, פלא חבריה פד אתגניז בקדמיתא. ומההוא סטרא פד אתפלגו מיא,

ואתפנישו בגייה, פדין איתחזי יבשתא מההוא

והסכימו שני הצדדים להיות בשלום, ונהבדלה הזו היא הבדלת המחלקת, להסכים שיהיה הכל אחד, שלם פאחד.

ומשום פך, א"ו הן פאחד. ויקרא אלהים לאור יום, זה צד אחד של הסוד של אל"ף. (ולחשך קרא לילה זה

צד אחד של סוד של אל"ף). לאחר שנפרדו שני הצדדים לעשות מעשה, אחד עשה ערב ואחד עשה בקר.

פיון שעשו מעשים, הסכימו שניהם ונכללו באות ו"ו.

זהו שכתוב ויהי ערב ויהי בקר, ויהי ערב מהצד של חשך, ויהי בקר מהצד של האור. פיון שעשו מעשים, מיד השתכללו לאחד,

שכתוב יום אחד. הרי הסוד של האות ו"ו שנכללו בו להיות אחד.

וזהו סוד הכתוב ויהי ולא כתוב והיה. ויהי, פשנראים בסוד של אל"ף ועשו מעשים ונסתרו ולא נראו, אז כתוב ויהי: היה, ועכשו אינו פך, שהרי נכלל בסוד של ו"ו, ועכשו הכל יום אחד. (תהלים ק"ב) מי ימלא גבורות ה' ישמיע כל תהלתו.

ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים (בראשית א' טו), זה הצד התחתון, צד אחד שבסוד של אל"ף, שהוא צד שנקרא חשך, וזהו מתחת השמים, שהרי מן אותו צד נפרדים המים ונובעים

בשפע של טמירות, מצד אחד שלמעלה, שהוא הימין.

האור שנגניז, באיזה מקום נגניז? בסוד האות ו"ו. וכשהיא נגניזת, הכל נגניזים, הצד האחר גניז עמו.

ועל פן מתחת השמים אל מקום אחד, וזהו הצד ששאר אחד, בלי חבירו שנגניז בראשונה.

ומאותו הצד, שגחלקו המים והתפנסו לתוכו, אז נראתה היבשה מאותו הצד. והסוד הזה

הוא

הוא

הוא

הוא

הוא

(תהלים מח) הר ציון ירִכְתִּי צִפּוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ רֵב, שֶׁהָרִי מֵאוֹתוֹ הֵצִד נִרְאָה וְהַתְּגִלָּה. אַחַר שֶׁנִּגְנְזוּ שְׁנֵי הַצְּדָדִים הַלְלוּ, חֲזַר הַכֹּל לְהִיּוֹת ו"ו, וְנִסְתַּר הַכֹּל בְּתוֹכוֹ וְנִהְיָ לְאֶחָד.

וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֹת בְּרִקיעַ הַשָּׁמַיִם (בראשית א, יד), זו ו"ו, שֶׁהִיא הָאוֹת שֶׁנִּקְרְאוֹת שָׁמַיִם, רִקיעַ הַשָּׁמַיִם שֶׁהִתְפַּשְׁטָה מִמֶּנּוּ הִתְפַּשְׁטוֹת אַחַת, לְהֵאִיר לְאַרְצָא וּלְהַשְׁקוֹת אֶת אוֹתָהּ הַיְבֻשָּׁה, וְזוֹהִי רִקיעַ הַשָּׁמַיִם. מִי הוּא רִקיעַ הַשָּׁמַיִם? זוֹהִי הִתְפַּשְׁטוֹת שֶׁהִתְפַּשְׁטָה מִן הָאוֹת ו"ו, כְּמוֹ זֶה ג, זוֹהִי הִתְפַּשְׁטוֹת שֶׁהִתְפַּשְׁטָה מִן הָאוֹת ו"ו לְהֵאִיר וּלְהַשְׁקוֹת אֶת הָאָרֶץ, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר.

הָאוֹת ו"ו, הַדְּיוֹקָן הַזֶּה הִתְפַּשֵּׁט מִהַכֹּל, שָׂאִין נִרְאִים בּוֹ כָּלֵל מֵאוֹתָם הַצְּדָדִים הָאֲחֵרִים, פֶּרֶט לְהִתְפַּשְׁטוֹת אַחַת שֶׁל הַגּוֹפֵן לְבָדוּ, כְּלִי זְרוּעוֹת וְתוֹמְכִים, וְעוֹמֵד כֶּף בְּסוֹד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ כְּדִי לְהִיּוֹת מְזֻמָּן לְנִקְבָה לְמִטָּה.

וְאִף עַל גַּב שֶׁהַצְּדָדִים הָאֲחֵרִים הִלְלוּ נִרְשָׁמוּ אֵלָיו, כְּאֵן סוֹד הַסּוּדוֹת לְאוֹתָם הַיּוֹדְעִים סוּדוֹת הָאֲמוּנָה, לְדַעַת בְּאִיזָה זְמַן הוּא אֶל"ף וּבְאִיזָה זְמַן הוּא ו"ו.

כְּזֶמַן שְׁעוֹמֵד (לְהֵרְאוֹת) סוּדוֹת הָאֲמוּנָה וּלְלַמֵּד אֶת הַיַּחֲדוּד בְּסוֹד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ לְכֹל הָעוֹלָם, אִז עוֹמֵד בְּסוֹד שֶׁל א', אֶלְף לְעִין, שְׁוֹ רֵאשִׁית הַכֹּל, לְלַמֵּד אֶת אֲמוּנַת הַיַּחֲדוּד שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל כֵּן עוֹמֵד הֵרֵאשׁ לְכֹל הָאוֹתוֹת, שֶׁהָרִי לֹא כָּא אָדָם לְעוֹלָם אֶלָּא לְלַמֵּד וּלְהַפִּיר אֶת רְבוּנוֹ, וְעוֹמֵד בְּדִיוֹקָן לְעִינֵי הַכֹּל וּלְלַמֵּד אֶת חֻכְמַת הָאֲמוּנָה שֶׁל רְבוּנוֹ, (דְּבָרִים ה, לב) וּלְמַקְצֵה הַשָּׁמַיִם וְעַד קִצְהָ הַשָּׁמַיִם.

וְעַד כֵּן נִרְשָׁם אֶצְלוֹ בְּדִיוֹקְנֵאוֹת שֶׁל בְּרֵאשִׁית (שֶׁל אָדָם), שְׂרָאוִי

סֵטְרָא. וְרוּזָא דָא (תהלים מח ג) הִר צִיּוֹן יִרְכְּתִי צִפּוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ רֵב. דִּהָא מֵהֵוּא סֵטְרָא אִיתְחַזִּי וְאִתְגַּלְיָא. לְבַתָּר דְּאִיתְגַּנְיָזוּ אֲלֵין תְּרִין סֵטְרִין, אִתְהִדֵּר כֹּלָא לְמַהוּי ו"ו. וְאַסְתִּים כֹּלָא בְּגוּיָה, וְהָוָה חַד.

וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֹת בְּרִקיעַ הַשָּׁמַיִם, דָּא ו"ו, דְּאִיְהִי אֶת דְּאִיקְרֵי שָׁמַיִם. רִקיעַ הַשָּׁמַיִם, דְּאִתְפַּשְׁט מְנִיָּה פְּשִׁיטוֹ חַד, לְאַנְהָרָא לְאַרְעָא, וּלְאַשְׁקָאָה לְהֵוּא יְבֻשְׁתָּא, וְהִיא אִיְהוּ רִקיעַ הַשָּׁמַיִם. מֵאֵן אִיְהוּ רִקיעַ הַשָּׁמַיִם. דָּא הוּא פְּשִׁיטוֹ דְּאִתְפַּשְׁט מֵאֵת ו"ו, כְּגוּוֹנָא דָּא ג, דָּא אִיְהוּ פְּשִׁיטוֹ דְּאִתְפַּשְׁט מֵאֵת ו"ו, לְאַנְהָרָא וּלְאַשְׁקָאָה לְאַרְעָא, כְּמָא דְּאִתְמַר.

אֶת ו"ו, דְּיוֹקְנָא דָּא, אֲשֶׁתְּלִיל מַכְלָא, דְּלָא אִיתְחַזוּן בֵּיהּ כָּלֵל מִפְּלֵ אֵינּוֹן סֵטְרִין אֲחֵרִין, בַּר חַד פְּשִׁיטוֹ דְּגוּפָא בְּלַחֲדוּי, כֹּלָא דְּרוּעִין וְסַמְכִין, וְקִיּוּמָא הַכִּי בְּרוּזָא דְּשָׂמָא קִדִּישָׁא, בְּגִין לְמַהוּי זְמִין לְגַבֵּי נּוֹקְבָא לְתַתָּא. וְאִף עַל גַּב דְּאֲלִין סֵטְרִין אֲחֵרִין, אִתְרִשְׁמוּ לְגַבֵּיהּ, הַכָּא רוּזָא דְּרוּזִין לְאֵינּוֹן דִּידְעֵי רוּזֵי דְּמַהִימְנוּתָא, לְמַנְדַּע בְּאֵן זְמַנָּא אִיְהוּ אֶל"ף, וּבְאֵן זְמַנָּא אִיְהוּ ו"ו.

בְּזִמְנָא דְּקִיּוּמָא (כִּל לְאַחֲרָא) רוּזֵי מַהִימְנוּתָא, וּלְאַלְפָא יַחֲדָא בְּרוּזָא דְּשָׂמָא קִדִּישָׁא לְכֹל עֲלָמָא, כְּדִין קִיּוּמָא בְּרוּזָא. דָּא, אֶלְף לְעִינָא, דְּדָא רֵאשִׁיתָא דְּכֹלָא, לְמִילְף מַהִימְנוּתָא דִּיְחֻדָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא קִיּוּמָא רִישׁ לְכֹל אֲתוּוֹן, דִּהָא לֹא אֲתָא בַר נֶשׁ לְעֲלָמָא, אֶלָּא לְמִילְף וּלְמַנְדַּע לְמַאֲרִיָּה. וְקִיּוּמָא בְּדִיוֹקְנָא לְעִינֵיהוֹן דְּכֹלָא וּלְאוּלְף חֻכְמַתָּא דְּמַהִימְנוּתָא דְּמַאֲרִיָּה, (דְּבָרִים ד לב) וּלְמַקְצֵה הַשָּׁמַיִם וְעַד קִצְהָ הַשָּׁמַיִם. וְעַד דָּא אִתְרִשְׁמוּ גַבֵּיהּ, בְּדִיוֹקְנֵין דְּבְרֵאשִׁית,

(נ"א דבר נש) דַּאֲתַחְזִי לְמִשְׁאֵל וְלִמְנַדַּע, דְּכַתִּיב, (שם) כִּי שְׂאֵל נָא לְיָמִים רֵאשׁוּנִים. וְדָא הִיא שְׂאֵלְתָא קַמְיִיתָא, לְאַשְׁתַּמּוּדַע בַּר נָשׁ לְמֵאֲרִיָּה, וְדָא אִיהוּ רֵאשִׁיתָא דְכֻלָּא. וְכַדִּין אִיהוּ רִזָּא דְאֶל־ף, רֵאשִׁיתָא דְקֵיִמָּא לְכָל אֲתוּוֹן.

לשאל ולהכיר, שכתוב (שם) כי שאל נא לימים ראשונים, וזו השאלה הראשונה, שיכיר האדם את רבונו, שזוהי ראשית הכל, ואז הוא הסוד של אל"ף, הראשית שעומדת לכל האותיות.

וְכַוְמָנָא דְקֵיִמָּא לְאַזְדוּוּגָא לְגַבֵּי נַוְקָבָא, בְּרִזָּא דְשִׁמָּא קַדִּישָׁא, קֵיִמָּא בְּרִזָּא דו"ו, וְאַשְׁתֵּלִים מַכְלָא, וְלֹא אֲתַחְזִי בַר גּוּפָא בְּלַחֲדוּי. וְכֻלָּא אֲתַקְשֵׁר בְּנוֹקְבָא. דְרוּעָא חַד, תַּחֲתוֹת רִישָׁא, וְחַד, דְּמַחְבְּקָא לָהּ.

ובזמן שעומד להזדווג אל הנקבה בסוד השם הקדוש, עומד בסוד של ו"ו ונשלים מן הכל, ולא נראים רק הגוף לבדו, והכל נקשר עם הנקבה, זרוע אחת תחת הראש, ואחת שמחבקת אותה.

וְעַל דָּא לֹא אִיתַחְזוּן בְּאֵת ו"ו יִרְכִין, וְהִהוּא דְרַקִּיעָא, כֻּלָּא אֲסֵתִים בְּגִיָּה, בְּסֵתִימוּ בְּרִזָּא דְרִזִין, וְאִיתַחְזִי ו"ו בְּלַחֲדוּי, כְּמֵאֵן דְּאִישְׁתֵּלִילוּ מַכְלָא. וְכַדִּין אִיהוּ זְמִין וְאֲתַקְשֵׁר לְגַבֵּיהּ דְנוֹקְבָא. וְעַל דָּא זְמִין אֵת ו"ו, בְּרִזָּא דְשִׁמָּא קַדִּישָׁא, לְאַחְזָא כֻּלָּא. וְקֵיִמָּא ה"א בְּתַרְאָה שְׁלִימָא וּמְלִיא כְּמָא דְאֲתַחְזִי. זַכָּאָה אִיהוּ חוּלְקִיָּה, מֵאֵן דְּעָאֵל וּנְפֵק, וְיַדַּע אֹרְחִין וּשְׁבִילִין בְּרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא, לְאַשְׁתַּמּוּדַעָא לְמֵאֲרִיָּה, זַכָּאָה אִיהוּ בְּעֵלְמָא הַדִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

ועל פן אין נראות באות ו"ו ירכים, וההוא של הרקיע הכל נסתר בתוכו, בסתר בסוד הסודות, ונראים ו"ו לבדו, כמי שנחפשו מן הכל, ואז הוא מזמן ונקשר אל הנקבה, ועל פן מזמנת האות ו"ו בסוד השם הקדוש להראות הכל. ועומדת ה"א אחרונה שלמה ומלאה כמו שראוי. אשרי חלקו של מי שנכנס ויצא, ויודע הדרךכים והשבילים בסוד האמונה להכיר את רבונו. אשריו בעולם הזה ובעולם הבא.

דְּיוֹקְנָא דְאַת יו"ד, נְקוּדָא קַדְמָאָה דְסֻלְקָא בְּמַחְשְׁבָה, וְאַסֵּתִים וְלֹא יְדִיעַ, הֵיא נְקוּדָא קֵיִמָּא בְּסֵתִימָא דְמַחְשְׁבָה, בְּגִין דְלֹא אֲתַפְשֵׁט כְּלָל, וְלֹא יְדִיעַ לְאֵן אֹרְחָא הִיא, וּלְאֵן אֲזֵלַת, וּמֵאֵן אִיהוּ, וּמֵאֵן נְפָקָא. וְעַל דָּא כְּלָהוּ קֵיִמִין לְבַר בְּהִיא נְקוּדָה, דְקֵיִמָּא בְּרַעוּ דְמַחְשְׁבָה, דְלֹא אֲתִידַע כְּלָל.

הדיוקן של האות יו"ד, הנקדה הראשונה שעלתה במחשבה, ונסתרה ולא ידועה, הנקדה הזו עומדת בסתר המחשבה, משום שלא התפשטה כלל, ולא ידוע לאיזו דרך היא ולאן הולכת, ומאיפה היא, ומאיפה יצאה. ועל פן כלם עומדים בחוץ באותה הנקדה, שעומדת ברצון המחשבה שלא נודעה כלל.

וְאִיהִי נְקוּדָה דְקֵיִמָּא בְּאֵת ה"א עֵילְאָה, דְקֵיִמָּא עַל כָּל אֵינּוֹן שִׁית סְמִכִין דְקֵאמְרוּן, וְאֵינּוֹן חִמַּשׁ כְּפִדְקֵאמְרוּן, וְאֵינּוֹן פְּלִיאֹת. וְעַל דָּא אִיקְרִי רִזָּא דָּא פְּלֵא. וְאוֹת

והיא הנקדה שעומדת באות ה"א העליונה שעומדת על כל אותם ששה העמודים שאמרנו, והם חמשה כפי שאמרנו, והם פליאות, ולכן נקרא הסוד הזה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לא תשכח מפי זרעו

ספרי הזוהר בכל בית! 12.000
 ספרים, דרשות לשמועה,
 קבצים ותמונות ועוד...

בזכות החבור שלה,
 ספר הזוהר הקדוש
 יצאו בני ישראל
 מן הגלות
 ברחמים

"בהאי חבורא דילך
 דאיהו ספרי הזוהר
 יפקון ביה מן גלותא
 ברחמי"

"הוצרות הזוהר"
 תקליטור
 גרסה 1

מאגר
 ספרי הזוהר
 הקדוש
 הגדול
 בעולם!

נחל לכיש 24/8 - בית שמש
 054-843-6784
 "קול הזוהר"
 שיעורים באוהר היומי בטלפון
 0722-990044

קול הרשב"י
 שיעור בזוהר היומי
0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש
 בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.